

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 28. rujna 1930.

Broj 16.

Naš katolički obrambeni rad

Naša je dužnost, da branimo duše, da ih štitimo od svih zala, koja im prijete. Zato smo uz naše crkve podigli i Katolički Dom. Zato smo osnovali ovaj naš list, čije ime kaže naš program. Mi se Hrvati katolici smatramo građanima, jednakima svima ostalima. Na oltaru velike i moćne Jugoslavije žrtvovali smo i mi, ako ne više od drugih građana, barem koliko i ostali, pa ne trpimo i ne ćemo trpjeti nikakvu nepravdu, nikakvu klevetu, nikakvo omalovažavanje.

Najodlučnije ćemo braniti sva prava i sve slobodine naše svete, apostolske, rimo-katoličke Crkve. Mi ne puštamo i ne ćemo dopustiti, da se Crkva smatra institucijom bilo komu podređenom, jer je ona božanska; a još manje institucijom, koju može svatko da gazi i progoni. Zato ćemo se prvi staviti u borbu, da branimo svetu vjeru, da čuvamo i branimo vjernike od svih lažnih progona. Nastojat ćemo, da oduševimo malodušne, eda ne klonu, te da se u svim župama svećenici i dobri laici (svjetovnjaci) najozbiljnije stave na posao, na sveti rad, da povratimo Bogu sve duše, pa i one, koje su se odslečile od našega tora.

Cijenimo milosti, što nam ih dragi Bog daje. Cijenimo sredstva, što nam sveta Crkva, brižljiva naša majka, stavlja na raspoloženje. Mi vjerujemo, da će pobjeda biti naša, t. j. katoličke Crkve. No zato treba i naše što veće saradnje. Treba da više cijenimo svoju snagu. Narod ima vjere. Vjera je još živa u srčici našega naroda. To dokazuju sve naše procesije, sve naše vjerske manifestacije, u kojima naš narod rado sudjeluje. No tu vjeru treba probuditi i učiniti je svijesnom.

Pape nam daju u ruke Katoličku Akciju, katolička društva, katoličku štampu i katolički rad. Jesmo li se odazvali tom pozivu, kako treba?

Koja katolička društva za muževe, za žene, za mladež ima naša župa? Kakva je djelatnost tih društava? Jesmo li u župi odražali misije? Je li od toga već prošlo dugo vremena? Mi znademo, da hodočašće koristi, pa jesmo li organizirali u svojoj župi koje hodočašće na Trsat, u Bistricu, u Vrpolje, u Sinj, u Nin Gospi od Zečeva i t. d.? — Mnogo koriste sastanci i tečajevi, jer tu se nađemo skupa sa ljudima istih ideala, sklappamo nova sveta prijateljstva, crpimo novog oduševljenja za daljni rad. Jesmo li nagovarali našu mladež, da ide na tečajeve Križara i Križarica, na tečajeve Apostolata sv. Ćirila i Metoda, na misijski kongres? — Živu li bujnim životom naše Marijine kongregacije, Treći Red sv. Franje i pojedine bratovštine? Priređuju li duhovne vježbe, ure Klanjanja pred euharističnim Bogom? Skrbe li za siromašne u mjestu? Šire li katoličku štampu? Je li organizovana katekizacija u zapuštenim krajevima, koji su daleko od župe, daleko od škole?

Nemojmo se tužiti, ako u kojoj župi ide zlo i naopako. Ispitajmo se dobro, da li smo radili i učinili sve, što je bilo u našim silama. Iza ovakvog ispitivanja savjesti morat ćemo se pred Bogom poniziti i kazeti: *Moj grijeh, moj preveliki grijeh!* Mogao sam mnogo raditi. Polje djelatnosti je bilo veliko. No ja sam spavao, došao je neprijatelj čovjek i posijao kukolj između pšenice.

Dakle popravimo svoje ruševine, i stavimo se odsad ozbiljno na posao! Skoro će početi duge jesenske večeri. Ne čekajmo više! Sada je čas! Katolici, svi na posao, svi na ovakav katolički obrambeni rad, da povratimo sve duše Kristu, Kralju našem!

Naša je politika — rekao je blagopokojni Papa Pio X. — *Križi!* Mi drugo ne tražimo, nego da se pri-

vatno i javno štuje sv. Križ Spasiteljev i sve ono, što ovaj znak zastupa, te da svaki onaj, koji se sv. križem namenuje, stavi u sklad Križa sav svoj život i građansko djelovanje. Vjerski interesi, spasenje duša — to je najglavniji posao na svijetu. To jest i mora da bude iznad svega! Za to treba da se svi borimo! Ovo je naša Katolička Akcija! Ovo je naša katolička obrana!

Jofe

Na obranu katoličkoga svećenstva!

Svijet se vraća k poganstvu. To se danas često čuje. A zašto? Jer se odalečuje od Isukrsta i Njegove Crkve. Ne poznaju se istine vjere ili, ako se poznaju, ne slijede se, jer se protive strastima. A onda se grdi i napada na Crkvu i njezine ustanove.

Danas je zato u modi, da se napada svećenstvo u romanima, dnevnim novinama, kinu, govoru... Napadaju ga zli katolici, liberalci, otpadnici od katoličke Crkve, svećenici odmetnici, koji pogrdiše zavjet, pogaziše zakletvu, kojom položiše ispovijest vjere. *Kršiti zavjet i gaziti zakletvu* — to se uvijek i kod sviju vjera smatralo velikim grijehom, *svetogrdem*. Takvi ne bi smjeli ni da usta otvore o moralu. A ako govore tobož o moralu, govore samo zato, da pred drugima opravdaju svoj nemoral, svoj otpad i svetogrdna djela.

Pripovijedaju nam, da je takav jedan moderni apostol nadrobio i izvalio svega proti katoličkom svećenstvu, pripovijedajući koješta, što se čita, dakako izmišljeno, u najgadnijim romanima, i baš u jednom romanu takvih najgorih gadarija nekoga francuskog pisca iz srednjega vijeka. Jedan drugi je bezočno pripovijedao, kako ga je njegov biskup svjetovao, dok je on „bio još katoličkim svećenikom“, na nemoralno življenje. Svatko je razumio, da je to đavolska laž i potvora, jer toga ne će i ne može ni da zamisli „katolički“ biskup. No međutim ubija se počitanje prema katoličkom svećenstvu i barem se pobuđuju kojekakve sumnje!

Biskup Strossmayer i starokatolici

VI.

Strossmayer veli: „Nezabludivost Crkve i nezabludivost Pape jedna je te ista stvar“.

U svojoj poslanici g. 1881. piše biskup Strossmayer: „Veli se, da je poslije proglašenja nepogrješivosti Papine sve u Crkvi izručeno samovolji. To je smiješno. Nedvojbeno je, da se naukom o nezabludivosti Papinoj ništa novo u Crkvi nije uvelo. Crkva je Božja kao i sam vječiti njezin Zaručnik nepromjenljiva, ostaje uvijek jedna te ista. Nezabludivost Crkve i nezabludivosti Pape jedna je ter ista stvar, niti je ikome na svijetu dano razdvojiti u Crkvi Božjoj tijelo od glave, niti glavu od tijela. Kad sveta Crkva proglašuje i tumači nauk sveti, čini to uvijek po ustima glave; kad glava to isto čini, crpi vječitu istinu iz istih svetih i nepromjenljivih izvora, crpi ju istim duhom opojena kao i Crkva sama. Kad sv. Otac Papa u rijetkim slučajevima sam kano glava Crkve i vrhovni učitelj kršćanskih naroda proglašuje koji nauk kršćanski članom vjere, mi katolici držimo i vjerujemo, da je to nedvojbeno istina, Bogom objavljena, poglavito zato, jer smo uvjereni, da po ustima njegovim sam Petar govori, komu je Isus, kada ga je Sinom Božjim proglasio, rekao: Nije ti tu istinu otkrila krv i

put, nego Otac moj, koji je u nebu. Sam, velim, sv. Petar, koga je Isus vječitim i neporušivim temeljem Crkve svoje postavio; komu je ključeve nebeske i pastvu ovaca i jaganjaca povjerio. Ali ikogod pobliže poznaje ustav Crkve Božje, taj će priznati, da su izvori svete istine u Crkvi tako jasni, da se u ukupnoj svijesti Crkve Duh Sveti vazda tako živim i neodoljivim načinom očituje, da nije ni pod samim čovječanskim vidom moguće, da vrhovni učitelj zabludi, kada iz tih izvora i svijesti Crkve crpi istinu kršćansku, te je tumači i razvija. Krivo je dakle tvrditi, da se je člankom vjere o Papinoj nezabludivosti u Crkvu uvukla neka vrst samovolje, jer gdje Isus sam prebiva i gdje Duh Sveti sa svim ravna, tu o kakvoj samovolji ne može biti govora. Pod takvom tvrdnjom često se sakriva najveća samovolja, koja navaljuje bez ikakvog razloga na slobodu Crkve. Danas nemaju se narodi ni države ništa bojati od svete majke Crkve, nego mnogo više od vlastite razvratnosti i one svemogućnosti, koja se u sve i svašto mijesha.“

„Nema većega bogatstva, veće časti i većega imanja na ovom svijetu do katoličke vjere.“ Sv. Augustin

Vjera je najjači oslon zakonika, Hegel

SV. JEROLIM

30. ovoga mjeseca Dalmacija svečanom načinom slavi pokrovitelja sv. Jerolima. I pravo je, da ga mi Dalmatinci na osobiti način štujemo i slavimo, jer on pripada u prvom redu nama, pa onda ostalom čovječanstvu.

Sv. Jerolim se rodio u starodrevnom dalmatinskom gradu Stridonu na Grahovom polju blizu izvora Krke oko god. 340. U svom rodnom gradu pod paskom svog oca Eusebija i vještih učitelja svršio prve nauke. Zatim ga pošalje otac u Rim na više škole. U Rimu, tadašnjem vratku svih nauka, lati se Jerolim sa svom mladenačkom dušom knjige i ne odusta od nje, dok ne prouči sve pisce latinske i grčke, te stade velikom mukom i ogromnim troškom sakupljati sebi knjižnicu.

Iz puste želje, da proširi svoje znanje, dade se Jerolim na ninoga putovanja, tražeći što izvrsnije učitelje. Tako iz Rima ode u Galiju (sadašnju Francusku i zapadnu Njemačku) i obiđe gotovo svu Galiju. Iz Galije otide u grad Akvileja. Akvileja bijaše tada velik i slavan grad kraj Jadranskoga mora. Tada je bio tu biskup sv. Valerijan, koji je kupio oko sebe veliki broj bogoljubnih i učenih ljudi. Tu Jerolim sklopi prijateljstvo sa mnogim svetim i učenim ljudima. Odatle ide u Grčku, da se pod vodstvom najizvrsnijih učitelja usavrši u mudroslovlju i u govorništvu. U Carigradu bio mu je učiteljem bogoslovnih nauka glavom učeni i sveti Grgur Nazianzenski.

Već otprije želio je Jerolim obići Palestinu, zemlju posvećenu stopama, znojem i krvlju Isusovom. Zato prođe svu Svetu zemlju. To puto-

Da nam obitelj bude otočić mira!

Treba da se žena povrati u svetište domaćega ognjišta, da živi za svoju obitelj. Tada će vidjeti i osjećati, da je to njezino kraljevstvo, da je tu prava njezina sreća. Nema na svijetu ničega, što bi moglo da nadoknadi ili dostigne milinu i radost obitelji.

1. U molitvi.

Pred očima Josipa i Marije Isus je rastao u mudrosti i milost Božja bila je u Njemu. Neka je i u vašoj kući izvješena lijepa i pobožna slika svete Obitelji. Pred tom slikom molite svaku večer sv. krunicu i posvetu Presv. Srcu. Živite tako i nastojte, da i vaša kuća postane slična nazaretskoj. Samo tada će ona postati kraljevstvo pravoga veselja.

Sv. Luka opaža: Njegovi su roditelji išli svake godine u Jeruzolim o blagdanu Pashe (II, 41). Činite tako i vi. Osim zajedničke molitve sa svojom obitelji u kući pohađajte svi zajedno i skupne pobožnosti i molitve u vašoj župnoj crkvi. Oh, kako je utješljivo, kad roditelji zajedno sa svojom djecom idu na sv. Misu, na blagoslov, te svi zajedno pristupaju k stolu Gospodinovu! Kamo sreće, da bi i ve naše obitelji ovako živjele i ovako se ponašale! Nastojte barem vi, koji ste članovi Katoličke Akcije, da to provadate, eda preko

vanje — kako on sam tvrdi — uvelike mu je koristilo za bolje razumijevanje sv. Pisma. Zatim se Jerolim povuče u veliku sirska pustinju, gdje se za pune četiri godine posveti proučavanju svetih knjiga, molitvi i razmišljanju, trapeći svoje tijelo bdiženjem, postom i bičevanjem.

U Antiohiji biskup Paolin upozna svetost i učenost Jerolimovu i zaredi ga za svećenika. U to vrijeme nastade veliki razdor u crkvi antiohijskoj. Jerolim ne htjede pristati uz nijednu stranku, već se obrati Namjesniku Kristovu, sv. Ocu Papi Damasuu, koji ga zadrži kod sebe kao svoga tajnika. I tako Jerolim postade Papinim prijateljem i savjetnikom. Živajući Jerolim u Rimu stade raznim spisima oštro šibati krivovjernike i razvratnost življenja nekih kršćana.

Po smrti Pape Damasa prijašnja želja za svetim pustinjačkim životom

vas počne obnova našega naroda i naših obitelji u Kristu, Kralju našem!

2. Obiteljske kreposti.

Isaac je zacordure: *„Što me je uvijek najviše zadivilo, bilo je vidjeti veliko srce u maloj obitelji.“* Baš tri velika srca bila su ona, koja su resila svetu obitelj u Nazaretu: srce Isusa, Marije i Josipa. Treba da i naše obitelji, roditelji i djeca, slijede ta velika srca, pa da i njihova srca budu zaista velika, da ljubav nesebična vlada zajedno sa požrtvovnošću i pregaranjem. Stvarajte vi sami sreću u svojim obiteljima. Nemojte čekati, da vam je drugi donesu. Nemojte je tražiti izvan domaćeg ognjišta, jer ćete se brzo prevariti. Vaša kuća će biti raj ili pakao, kakvom ćete je vi sami stvoriti, jer je svatko kovač svoje sreće. Radite u vama, usavršujte se, živite po zapovijedima Božjim i crkvenim, živite kršćanski, da vaša kuća bude mali zemaljski raj.

3. U bolima.

Živimo u suznoj dolini. Za svakoga dolazi gorki čas boli. Pokucao je i na vrata nazaretske kućice, kad je Isus ostao u hramu, kad je umro sv. Josip, pa će pokucati i na vaša vrata. No u obiteljskim nesrećama, u bolnim rastancima, u iznenadnim smrtima vjera je ona, koja uvijek i jedina tješi, koja čini, da se usne

nasmiju i u bolima, te da zapjevamo „Veličas“, i ako su oči u suzama. Božanski Prijatelj u onim teškim časovima kuša našu vjernost. On nam tada kao i Lazarovim sestrama, koje su oplakivale smrt svoga brata, opetaje: *„Ako vjeruješ, vidjet ćeš slavu Božju“* (Iv. XI, 40). Sretni oni, koji kao Marta i Marija vjeruju *Isusovoj ljubavi*. Kako je dirljivo čitati u oporuci pok. Vjka Necchi, bivšega predsjednika Katoličke Akcije u Italiji: *„Zbogom, moja draga Slavko, uzor vjerenice i majke, zbogom moja predraga djeco. Sjetite se onoga, što sam Vam kazao, dok sam bio živ: Budite sve to više vjerni Gospodinul Sjetite se, da pobožnost ima obećanja za ovaj i za budući život. Naš rastanak je privremen. Mi ćemo se opet vidjeti - oh slatki jezice kršćanskog ufanja! - kraj prijestolja Svevišnjega.“*

Hrvatski roditelji, živite kao katolici na vašem domaćem ognjištu, u svojim obiteljima, i uvjerit ćete se gledajući oko sebe u svijetu, da su samo kršćanske obitelji otočići mira, dok strašna oluja zahvaća veliko more ostaloga svijeta.

Čudne li pojave! Kršćanskoj vjeri cilj je samo sreća budućega života. A gle na njoj se temelji sreća i sadašnjega života.

Montesquieu

odvuče ga opet u Palestinu i nastani se u kamenitoj pećini, koju je sam izdubao u blizini betlehemske špiljice, u kojoj se porodio Spasitelj. Iz one kamenite pećine prodirahu na sve strane svijeta zrake svjetlosti, koje su razgonile tmušu neznanja, krivovjersstva, i bezvjerstva, tako da su se i najučeniji ljudi iz Italije, Galije, Španije, Male Azije i Afrike utjecali Jerolimu za savjet.

Kad sv. Paula sagradi četiri samostana, sv. Jerolim bijaše poglavar u muškom samostanu, a duhovni vođa u ženskim samostanima. Sada sv. Jerolim sprovoda svoj život u neumornom radu, u neprestanoj molitvi i u strogoj pokori. Piće mu je bilo sama voda, a hrana sočivo i komadić kruha, i to samo jedan put na dan pred večer, a na tvrdoj zemlji noću se odmaralo njegovo kolčunasto tijelo. Za uzglavlje služio se

onim hladnim kamenom, kojim se bio u prsa uz vapaj: „Oprosti mi, Gospodine, jer sam Dalmatinac“ (t. j. čovjek žestoke čudi).

Uz tako mršavu hranu i neumoran rad ipak sv. Jerolim doživi duboku starost od osamdeset godina, i ako je bio slabašna tijela i često bolehljiv, te god. 420. umre u Gospodinu. Njegovo tijelo bi pokopano kod Betlehema, a kasnije preneseno u Rim i sahranjeno u crkvi sv. Marije k Jaslicama.

Opće je mišljenje, da je sv. Jerolim bio najizobrazeniji čovjek svoga vremena. Sv. Augustin veli o njemu: „Nitko nije što znao, a da bi to bilo Jerolimu nepoznato“. Mi još i danas posjedujemo plodove njegova veleuma. Ima dvanaest debelih svezaka, svaki sa 800 do 1.000 stranica, u kojima je sakupljeno, što je napisao ovaj naš slavni zemljak. Napose

Srdžba male šačice ljudi

Ipak ima jedna mala šačica ljudi, koja se odijelila od opcega glasa naše javnosti i ne će nikako da prizna veličajni uspjeh euharističnog kongresa u Zagrebu i njegovo veliko značenje, o čemu smo pisali u prošlome broju. U Šibeniku se ta šačica okupila oko starokatoličkoga listića „Nova Zora“. Radi uspjeha kongresa ta je šačica naprosto izgubila glavu i pamet. Ona je izbezumila. U tom nesvijesnom stanju počela je ta šačica svašta drobiti, bijesniti kao ljuta Turad.

Zagrebačka manifestacija udarila je tu šačicu u mozak, pa od bijesa ne zna, što bi počela i kuda bi se okrenula. Sve su se njene nade o raspadu katolicizma raspale kao baloni od sapunice. Sva njena uvjeravanja, koja je do sada raznosila u našoj javnosti, najednom su doživjela tako bijedan fijasko, da ih čovjek upravo mora s punim pravom žaliti i da se mora moliti za zdravlje njihovih živaca, koji su sasvim popustili i pustili uzde bijesu, psovanja i mahitanju.

Ja sam do sada imao prilike pročitati dosta veliki broj najtežih napadaja na katoličku Crkvu, na njene institucije i na njene poglavare, ali ovakvoga napadaja do sada nisam vidio niti u uličnim brošurama, koje aspiriraju na najniže instinkte protiv-

jedno djelo diže našega sveca iznad svih drugih crkvenih naučitelja i pribavlja mu časn timer: „Najveći Naučitelj“. To je prijevod Sv. Pisma.

Pod pokroviteljstvom ovoga velikog crkvenog naučitelja ima više književnih katoličkih društava. Među tima je i naše hrvatsko književno Društvo sv. Jerolima u Zagrebu. Ono izdaje za puk knjige u duhu sv. Jerolima na katoličkom vjerskom i čudorednom temelju. Ovom prigodom mi preporučamo našem narodu, da potpomaže to društvo, da se učlani i da čita njegove knjige.

Molitva. Bože, koji si dao svojoj Crkvi svetoga ispovjednika Jerolima za odlična učitelja svetoga Pisma, daj nam, molimo Te, po njegovom zagovoru i zaslugama, da uzmognemo djelovati, što nas je on učio, riječju i djelom. Amen.

nika katoličke Crkve. Tu naprosto nije nitko pošteđen.

Prije svega udarili su na grad Zagreb, koji da je kriv, što je u njemu priređen Euharistijski kongres. On je prama prikazivanju te šačice od vajkada bio tuđinski, pa se i takvim pokazao kod Euharistijskoga kongresa. Tu nijesu pošteđeni niti vrhovni poglavar katoličke Crkve, koji se na najsramotniji i nečuveni način napada pred licem cijeloga svijeta. Tu nije pošteđeno naše svećenstvo i naši crkveni poglavari, koji se izvrgavaju sramoti i ruglu. Tu nije pošteđen naš seljački katolički narod, naša inteligencija i naše građanstvo.

Ova šačica ljudi upravo je pobijesnila radi toga, što je kongres bio čisto vjerska manifestacija bez svake političke primjese, a oni su očekivali, da će se tu zakuvati nekakvo političko vrzino kolo, pa da će oni onda moći likovati u svojim napadajima na katolicizam. Zabolila ih je u dno duše mirna vjerska manifestacija, pa bi sada raznim zakučicama i raznim natezanjima iz molitava kongresa radi izbiti politički kapital za sebe, prikazujući kongres kao veleizdajničku akciju.

Jedina pozitivna i dobra strana kod tih napadaja sastoji se u tome, što su napadači otkrili potpuno svoje karte i što su nam kazali po prvi put bistro i jasno, za čim idu!

Amerikanska milijunerka

Gđica Grace Minford, protestantkinja, kćerka jednoga milijunera, prešla je na katolicizam, Otac čuvši za to pobijesni, pa da prisili svoju kćerku, da ostavi katoličku Crkvu i da se vrati na protestantizam, sastavi odmah oporuku. U njoj napisu, da ostavlja sav svoj imetak od dvanaest i po milijuna dolara svojoj kćerki Grace, uz uvjet, da se vrati protestantizmu. Gđica Grace Minford nije se dala smesti tom očevom oporukom, već odlučno odgovori: „Moj je Otac nebeski bogatiji od mog oca zemaljskog, a Njegova će nagrada biti i ljepša“. I nato uniđe u samostan sv. Dominika u Njujorku.

Maltežani kod Pape

U prošlom broju spomenuli smo brojno hodočašće Maltežana, koji su došli u Rim, da se poklone Papi i izraze mu svoju nepokolebivu i sinovsku odanost, prije nego su otišli u Lurd. 5. t. mj. Sv. Otac Pio XI. primio je drugo brojno hodočašće katoličkih Maltežana, koji su došli, da Namjesniku Kristovom na zemlji i Svetoj Apostolskoj Stolici izraze odanost cijeloga otoka. Među hodočasnici je bio i gosp. Karmel Mif-

sud, profesor medicine na sveučilištu u Malti i bivši ministar zdravlja, te zastupnik De Giorgio, bivši predsjednik zastupničke komore. Papa ih je srdačno pozdravio i čestitao im na njihovoj jakosti te preporučio i opetovao, što je rekao prvom hodočašću. Sv. Otac je još spomenuo onu glasovitu rečenicu nekoga protestantskog pisca o osjećajima Maltežana: „Kad se radi o Papi ili o Crkvi, izgubljeno je vrijeme nastojati, da se drukčije uvjeri Maltežane, jer su oni nepomični!“ — te je nadodao, da radi toga mogu biti ponosni i tim se dičiti.

Iz katoličkoga Šibenika

Imendan presvij. biskupa dra Jerolima Milete pada u utorak. Ovom prigodom naš list u ime svoje i svih vjernih katolika povjerenih mu biskupija prikazuje svoje smjerne čestitke svome duhovnom ocu i pastiru, mecenai svakoga rada na polju katoličke akcije te dobre štampe. Gospod ga uzdržao i krijeplio za mnogo ljeta!

Redukcija i ukidanje vjeronauka. Po naređenju ministarstva prosvjete u Beogradu stupa početkom nove školske god. 1930-1931 na snagu nova nastavna osnova. Po toj nastavnoj osnovi u VII. i VIII. razredu srednjih škola obučava se vjeronauk samo 1 sat na tjedan, dok se dosad obučavao 2 sata, a u učiteljskim školama u IV. i V. tečaju se više ne će učiti vjeronauk. Budući bi to bilo na štetu najvažnijega predmeta za uzgoj značaja naše učeće mladeži, i to baš u doba, kad se strasti jače pojavljuju, naš je katolički episkopat zatražio, da se u VII. i VIII. razredu srednjih škola, kao što i u IV. i V. tečaju učiteljskih škola vjerska obuka drži po 2 sata na tjedan. I svih nas se najneugodnije dojmila ova ničim opravdana promjena dosadašnje nastavne osnove, pak s pouzdanjem očekujemo, da će od mjerodavnih faktora biti uvažena goraja opravdana tražba naših biskupa, te da će opet biti određena barem 2 sata tjedno vjeronauka za sve razrede srednjih i učiteljskih škola, kad se na mnogo manje važne predmete može odrediti po 3 i više sati tjedno. Zidajmo prave temelje!

Ustoličenje preč. don N. Plančića. Prošle nedjelje naša katedrala pod svojim veličajnim svodovljem gledala je lijepi prizor. Naš dični don Niko Plančić, osobiti mljenik i prijatelj našega građanstva te neumorni radnik u vinogradu naše biskupije, primio je zasluženo priznanje iz ustiju presvij. biskupa dra J. Milete. Već oko 10 sati mogla su se vidjeti u bazilici mnoga gospoda, koji su došli da uzveličaju dan našega novog kanonika. I mnogi drugi bi bili još došli, osobito mnogobrojna deputacija iz Murtera, gdje je preč. Plančić toliko godina bio župnikom i mnogo dobra učinio. No slabo vrijeme ih je spriječilo. Obred ustoličenja tekao je kao obično, a završio se pjevanjem „Tebe Boga hvalimo“. Iza toga je novi kanonik-svečar otpjevao svečanu Misu. Mnogobrojnim usmenim, pismenim i brzojavnim čestitkama pridružuje se i naše uredništvo.

Sv. Mihovil, zaštitnik grada Šibenika i šibenske biskupije, pada u ponedjeljak 29. t. mj. Po dosadašnjem običaju izvanjski se svetkuje u četvrtu nedjelju rujna. Tako će i ove godine biti u nedjelju 28. t. mj. pontifikalna sv. Misa u našoj Bazilici sv. Jakova u 11 sati ujutro.

Blagdan sv. Jerolima. U utorak 30. t. mj. je svetkovina sv. Jerolima, zaštitnika Dalmacije, dike sv. Crkve i ponosa naše zemlje. Svečano se slavi po svim crkvama, u kojima je služba Božja kao na blagdane.

Devetnica u čast sv. Terezije. U srijedu 24. t. mj. počela je devetnica u čast sv. Terezije od Djetića Isusa, te se obavlja u nekim crkvama. Molimo ovu milu sveticu, zaštitnicu misija i zagovornicu svećenstva, za svoju zalutalu braću, a osobito za otpale svećenike, te za iskorenuće sablaznila!

U crkvi sv. Frane skinute su skele i u kapeli sv. Križa. Plafon ove kapele nanovo je dekoriran bogatom pozlatom i umjetničkom ornamentikom. Zidovi također ukusno su bojadisani i urešeni sa velikim sagovima u sivičastoj boji, koja se jako podudara sa mišlju na Isusovu Muku te stvara jednu cjelinu, koja potiče čovjeka na sabranost i molitvu. Rad u crkvi prešao je na čišćenje oltara i orgulja. Ima nade, da će cijela radnja biti dovršena oko polovine dojučega mjeseca. — Svi, koji crkvu pohađaju, dive se cjelokupnoj radnji, po kojoj je ova starodrevna crkva dobila neku osobitu umjetničku vrijednost i ljepotu. G. Mate Katalinić, koji vodi čitavu radnju, pokazao se na visini pravoga majstora i poduzetnika. — *Devetnica sv. Terezije M. I.* obavlja se svakoga dana u crkvi sv. Frane u 6.30 s. ujutro poslije prve sv. Mise počam od srijede 24. t. mj.

Pobožnost mjeseca listopada. Dojučer srijede 1. oktobra počinje svečana pobožnost mjeseca listopada po našim crkvama. Posebno svečano se obavlja u crkvi sv. Dominika. Svakoga jutra u 6 sati je sv. Misa, a poslije podne u „Zdravo Mariju“ Ruzarij i svečani blagoslov. Nedjeljom uz Ruzarij i svečani blagoslov je još i propovijed u 4 sata popodne. Tko prisustvuje večernjoj listopadskoj pobožnosti, dobiva svaki put oprost od 7 god. i 7 četrdesetica; a tko barem deset puta prisustvuje kroz mjesec istoj pobožnosti, dobiva, ispo-vjeden i pričešćen, potpuni oprost.